

Hoofdstuk 1

Het kostte me op die stormachtige avond begin december weinig moeite om het huis van Jennalyn te vinden. Het charmante huis met twee verdiepingen viel nogal op tussen de vele lage huizen aan Ventura Street die zo typerend waren voor Costa Mesa. Pas toen ik voor de voordeur stond, bekreep me een gevoel van paniek. Ik bleef abrupt staan en haalde diep adem.

Je hoeft dit niet te doen, Emily. Je kunt nu nog terug. Niemand daarbinnen weet dat je er bent.

Ik keek naar het lint dat door de kerstkrans aan de deur was gevlochten. De krans was gemaakt van dennentakken en versierd met een kunstige verzameling van zilveren kerstklokjes, trosjes hulstbesjes en zorgvuldig geplaatste zeesterren – een prachtige mix van strand, kunst en klasse. Net als Jennalyn zelf.

Gespannen haalde ik de zelfgemaakte uitnodiging uit mijn schouder tas, alsof de woorden op de kaart me moed konden geven, en las: *Themafeestje! 'Dingen waar ik zo van hou'. Dinsdag, 19.00 uur. In het nieuwe huis van Jennalyn. Neem een schaal kerstkoekjes mee en vier cadeautjes van dingen waar jij zo van houdt, niet te duur. (Geen fluitende ketels en spinnende poezen, alsjeblieft.)*

Het was allemaal zo leuk. Het idee, de uitnodiging met die verwijzing naar *The Sound of Music* en ook de schitterende kerstkrans aan de voordeur van Jennalyns huis.

Waarom heb ik eigenlijk gezegd dat ik zou komen? Ik kan dit niet. Ik pas gewoon niet bij die vrouwen.

Ik stond als aan de grond genageld voor de deur. Plots hoorde ik in gedachten de rustige stem van mijn man; wat hij had gezegd toen we net naar Californië verhuisd waren en hij onze dochter op de eerste dag dat ze naar haar nieuwe school ging, had moeten aansporen om uit de auto te stappen. ‘Sterk zijn, lieverd’, had hij gezegd. ‘Je moet gewoon de eerste stap zetten. Maar weet je, ik denk dat er op de hele wereld niemand is die niet met jou bevriend wil zijn. Kom op, je kunt het.’

Audra had die eerste stap gezet en ze had de afgelopen drie maanden al heel wat nieuwe vriendschappen gesloten op school. Nu was het mijn beurt. Als Trevor nu naast me stond, zou hij met zijn aantrekkelijke zuidelijke accent zeggen: ‘Kom op, Emily, bel maar aan. Je krijgt er heus geen spijt van.’

Hopelijk krijg je gelijk, Trevor Winslow. Hopelijk krijg je in heel wat opzichten gelijk.

Ik drukte op de bel en wachtte. Toen de deur openging, werd ik begroet door vrolijke kerstmuziek. Jennalyns donkere haar hing over haar schouders en ze lachte vriendelijk naar me.

‘Wat leuk dat je er bent! Kom binnen.’ Ze omhelsde me een beetje onhandig, omdat haar zwangere buik in de weg zat.

Ik stak mijn schaal met koekjes uit. ‘Ik heb ze niet zelf gebakken’, zei ik verontschuldigend. ‘Hopelijk is dat niet erg?’

‘Natuurlijk niet.’ Ze nam de schaal van me over en ging me voor langs de met guirlandes versierde trap. In het huis hing een verse dennengeur, vermengd met kaneel en kruidnagel.

Vanuit de grote open ruimte achter in Jennalyns schitterende huis kwamen de stemmen van de andere vrouwen me tegemoet. Ze lachten zoals vriendinnen die elkaar heel goed kennen samen doen.

Ik aarzelde even en mijn hart ging als een razende tekeer. Het gesprek viel stil toen we binnenkwamen. Ik telde de vrouwen op de stijlvolle bank. Het waren er slechts drie, maar ze keken allemaal naar mij.

‘Dit is Emily!’ Jennalyn legde een hand op mijn schouder. ‘We hebben elkaar een paar weken geleden in de supermarkt ontmoet en hadden zo’n leuk gesprek dat ik meteen wist dat ik haar graag bij dit feestje wilde hebben.’

Een koor van begroetingen volgde terwijl de vrouwen zich een voor een aan me voorstelden. Ik knikte, zei 'hallo' en legde mijn cadeautjes op het uiteinde van het lange marmeren aanrecht, waar ook de andere cadeautjes lagen. Jennalyn zette mijn schaal met koekjes bij de andere lekkernijen.

'Wil je wat drinken?' Een van de vrouwen was opgestaan en kwam naar me toe. Ze had lang, nootmuskaatkleurig haar dat ze achter haar oren had gestopt, waardoor haar ovale gezicht wel een open raam leek, dat aan weerszijden werd omlijst door opengeschoven gordijnen.

'Ik wilde net thee gaan zetten', zei ze. 'Maar we hebben ook fris.'

Toen ze dichterbij kwam, meende ik in haar heldere blauwgroene ogen oprechte vriendelijkheid te zien. Of misschien was het wel medelijden, alsof ze aanvoelde hoe nerveus ik was.

'Thee is goed', zei ik.

'Hou je van muntthee?'

'Ja hoor, prima. Maakt niet uit.'

'Ik ben Christy. Ik weet dat het moeilijk is om alle namen in een keer te onthouden.'

'Klopt, ja, dank je!'

Ze gebaarde naar de andere vrouwen. 'Dus nog een keer: de vrouw op de bank is Tess. En Sierra is degene op de fauteuil.'

Mijn blik werd naar Sierra getrokken vanwege haar mooie, ongetemde blonde krullen. Ze had een heel stel gouden en met kralen versierde leren armbanden om haar pols die glinsterden en rinkelden toen ze haar slanke arm opstak om naar mij te zwaaien.

'Wat een mooie trui heb je aan', zei Sierra. 'Zo te zien is hij met de hand gebreid, of niet?'

'Geen idee. Ik denk het niet.' Ik was niet van plan om te vertellen dat ik de trui in een tweedehandswinkeltje had gevonden toen ik op zoek was naar lampen voor ons kleine appartement.

Sierra klopte op de onderkant van wat eruitzag als een cocon die ze voor haar buik had gebonden. 'Dit is Ella Mae. Gisteren was ze precies vier weken oud.' Sierra sloeg de stof van de draagdoek een stukje terug zodat ik het donzige hoofdje van haar kindje kon zien.

Ik had helemaal niet gezien dat ze onder haar wijde sjaal een pasgeboren baby droeg. Ik glimlachte naar haar, maar kon geen woord

uitbrengen door de dikke prop in mijn keel. Wanhopig probeerde ik mijn tranen te bedwingen.

‘Wil je honing in je thee?’ Christy goot het kokende water in een witte porseleinen theepot die de vorm van een ananas had.

‘Nee, dank je.’

‘Ik ook niet. Muntthee drink ik het liefst ongezoet. Maar zwarte thee drink ik wel met melk en suiker’, vervolgde Christy. ‘En minstens twee koekjes om te soppfen.’

‘Minstens twee’, viel Jennalyn haar bij, ‘al denk ik dat we vanavond wel meer dan twee koekjes moeten eten, als ik zie wat er allemaal op die schaal ligt.’

Christy en Jennalyn behandelden me alsof we al lang vriendinnen waren. Ik hoopte maar dat ze niet doorhadden dat mijn emoties al zo hoog opgelopen waren.

Jennalyn liep naar het aanrecht en onthulde de schaal met koekjes die ik had meegenomen.

‘Oooh!’

Ik wist niet goed of ze verrast en verrukt reageerde, of geschrokken. Ik bleef haar aankijken terwijl ze mijn duimkoekjes van dichtbij bekeek. Midden in elk koekje zat een chocolaatje dat leek op een elfenmutsje. Dat had Audra tenminste gezegd, toen ze me die middag in de supermarkt had geholpen om koekjes uit te zoeken. Daarom had mijn dochter het plan opgevat om elk snoepje heel nauwkeurig te versieren met groen glazuur en een klein rood snoepbolletje erbovenop.

‘Heel slim bedacht.’ Jennalyn, de kunstenaar, begreep meteen wat mijn dochter had willen uitbeelden. ‘Elfenmutsjes. Wat schattig!’

Ik zag dat Christy met dezelfde sceptische blik naar de scheve koekjes keek als ik eerder die dag.

‘Hé’, riep Sierra vanaf de bank. Haar slapende baby bewoog even, en wat zachter vervolgde ze: ‘Ik stel voor dat jullie de koekjes hierheen brengen zodat we de buit kunnen delen.’

‘Goed plan.’ Jennalyn liep naar de salontafel en haalde haar kerstdecoratie ervanaf. Behoedzaam verplaatste ze het kerststalletje en legde daarna de tafelloper over de leuning van een keukenstoel.

Tess stond op om haar te helpen de koekjes op de salontafel te zetten en ik verbaasde me over haar lengte. Ze liep alsof ze ervaring had op de catwalk. Terwijl ze gracieus de schalen met koekjes van het aanrecht pakte, voelde ik me met haar vergeleken heel klein.

Ik besepte ook dat ik de enige in de groep was met kort haar. 'Probleemhaar', zoals mijn moeder het altijd had genoemd. Mijn fijne babyhaartjes waren nooit volwassen geworden en ook nooit helemaal uitgegroeid. Ik droeg mijn lichtbruine, golvende haar in een bob. Meestal had ik het gevoel dat ik eruitzag alsof ik zonder paraplu was verrast door een lentebuitje. Daarom lette ik zo veel op het haar van andere vrouwen, denk ik. Mijn vier schoonzussen hadden vaak gezegd dat ze mij benijdden om mijn platte buik en mijn mooi gevormde benen. Ik bewonderde andere vrouwen om hun haar.

Vanuit mijn ooghoeken keek ik naar Tess en ik vroeg me af hoe het zou zijn om zulk dik, donker haar te hebben als zij had. Ze droeg het in een losse vlecht die op haar rug hing en opzij gleed toen ze zich vooroverboog om de eerste schalen binnen Sierra's handbereik op tafel te zetten.

Tess ving mijn blik en glimlachte. Ik glimlachte terug. Haar lichtblauwe ogen staken mooi af tegen haar lichtgetinte huid. Ze was mooi, op een exotische en gecompliceerde manier.

Ik ging naast Christy op een van de leren banken zitten. Terwijl de andere vrouwen zaten te kletsen, haalde ik diep adem. Christy was aardig en leek een beetje verlegen. Jennalyn was heel spontaan en gastvrij. Sierra was duidelijk degene met het hart op de tong.

Tess was nog een beetje een mysterie. Maar dat vond ik niet erg. Al die jaren dat we in North Carolina hadden gewoond, was ik de enige introverte persoon binnen Trevors grote familie, dus ik vond het juist wel fijn om nu eens niet de enige zwijgzame vrouw op een feestje te zijn.

'Emily, hoe ben je op dat idee van die elfenmutsjes gekomen?' vroeg Sierra.

'Dat was mijn dochters idee. Zij heeft ze versierd.'

'Slimme meid. Hoe oud is ze?' vroeg Sierra.

'Elf. Bijna twaalf, eigenlijk.'

'Hoe heet ze?'

‘Audra.’

‘Wat een mooie naam.’ Tess zei voor het eerst iets. Haar stem had een warme, zangerige klank. ‘Audra’, herhaalde ze, alsof ze de naam nog eens wilde horen.

Sierra nam een tweede koekje. ‘Hebben jullie maar één kind?’

Mijn maag kromp ineen. Ik denk niet dat Sierra het woord ‘maar’ opzettelijk benadrukte, maar zo klonk het wel.

‘Ja, eentje maar.’ Ik bracht het theekopje met muntthee die voor mij was ingeschonken naar mijn mond en hoopte dat ze snel over iets anders zouden beginnen. Mijn hart ging weer als een razende tekeer.

‘Ella Mae is onze eerste’, zei Sierra. ‘Jordan wil het liefst een heel elftal. Ik zou dat ook wel leuk vinden. Ik kom zelf uit een groot gezin, dus ik hoop dat we nog veel meer kinderen krijgen. Baby’s zijn geweldig, toch? Echt een geschenk.’

Ik knikte en nam nog een slok thee.

‘Willen jullie nog meer kinderen?’ vroeg Sierra.

Ik werd overspoeld door een wirwar van emoties, en de onzekerheid die ik had gevoeld toen ik voor de deur stond, nam toe. Met trillende handen hield ik de beker tegen mijn lippen. Ik slikte en stootte een soort instemmend ‘mmm’ uit als antwoord op Sierra’s vraag.

‘Wil iemand nog thee?’ Christy tilde de ananastheepot op. ‘Ik denk dat er nog een kopje in zit.’

‘Ja hoor’, zei Sierra. ‘Ik wil nog wel. Hij is cafeïnevrij, toch? Of wil jij het laatste kopje, Tess?’

‘Ik zet wel nieuwe.’ Christy stond op van de bank.

Ik maakte van de gelegenheid gebruik om me zachtjes te verontschuldigen en naar het toilet te gaan. Zodra ik de deur van het toilet achter me dichtdeed, slaakte ik een diepe, lange zucht.

Waarom vind ik dit nou zo moeilijk? Deze vrouwen zijn hartstikke aardig. Wat is er mis met mij?

Ik stak mijn klamme handen onder de kraan en liet het koude water over mijn polsen stromen. Het water had een kalmerende werking. Ik keek in de spiegel en zag dat mijn ernstige bruine ogen mijn eigen spiegelbeeld opnamen zoals ik de andere vrouwen had beke-

ken. Het was niet moeilijk geweest om in elke vrouw iets te zien wat ik mooi aan haar vond. Waarom kon ik dat niet bij mezelf?

Ik ben nog niet klaar voor dit soort gesprekken. Niet met deze vrouwen. Met niemand, eigenlijk ... Ik heb nog wat meer tijd nodig. Ik kan dit nog niet.

Ik vouwde het gastendoekje op en legde het naast de wasbak.

Ik moest hier weg. Meteen.

Hoofdstuk 2

Ik liep de kamer weer binnen en zag Jennalyn bij het aanrecht staan. Ik was van plan om haar discreet te vertellen dat ik me niet goed voelde, en dat was geen leugen. Ik ging naast haar staan, klaar om me stillletjes te verontschuldigen en vervolgens even stillletjes te vertrekken.

Jennalyn keek op. 'Precies op tijd! We staan net op het punt om de cadeautjes uit te pakken.'

Ik aarzelde even. 'Eh, eigenlijk wilde ik –'

'Wees maar niet bang. Je hebt nog niets gemist', zei Jennalyn. 'Ik wilde net uitleggen hoe het uitwisselen van de cadeautjes werkt. Hier.' Ze overhandigde me een mand vol cadeautjes en wees naar de salontafel.

Ik vond een plaatsje voor de mand naast een schaal met koekjes en aarzelde even voordat ik me op de bank liet zakken.

Ik blijf tot de cadeautjes uitgepakt zijn. Dan knijp ik ertussenuit. Zonder gedoe.

Ik zag dat mijn theekopje weer gevuld was, dus pakte ik het op en hield het stevig vast, dankbaar dat ik iets anders had om naar te kijken dan naar de vrouwen om me heen.

'Het is heel simpel', begon Jennalyn. 'Iedereen vertelt in een paar minuten wat ze heeft meegebracht en waarom ze daar zo van houdt.'

'Moeten we daarbij gaan staan?' vroeg Christy, waarmee ze mijn angst verwoordde.

‘Je hoeft niet op te staan. Maar je moet wel uitleggen waarom je hebt uitgekozen wat je hebt meegebracht. Dan krijgen we allemaal een van de vier pakjes die je hebt meegenomen en maken het open. Duidelijk?’

‘Ja,’ zei Sierra. ‘Zal ik beginnen?’

‘Ja, graag.’

‘Waar ik zo van hou, is rondsnuffelen in hippe kringloopwinkel-tjes.’

Jennalyn en zij begonnen tegelijk te praten en lachten om iets wat ze blijkbaar pas samen beleefd hadden tijdens een bezoekje aan een kringloopwinkel hier in de buurt. Ze hadden een oude ladekast gevonden die Sierra met wat hulp van Jennalyns schilderkunsten had omgetoverd tot een commode voor Ella Mae.

Door hun enthousiasme voor het ‘hergebruiken van schatten’ voelde ik me minder ongemakkelijk over de herkomst van mijn trui. Ik besepte ook dat ze het ‘kringloopwinkels’ noemden, en niet ‘rommelzaken’.

‘Ik had geen tijd om ze in te pakken, dus alsjeblieft.’ Sierra ritste een stoffen zak open die ze uit haar luiertas had gehaald en legde een stel verschillende armbanden op de salontafel. ‘Het lijkt me leuk als iedereen er een uitkiest die zij mooi vindt.’

Ik wachtte tot de anderen hun keuze hadden gemaakt, voordat ik ging voor een groene, plastic armband. Omdat ik zelf niet vaak sieraden droeg en armbanden altijd in de weg vond zitten, koos ik er een uit die Audra waarschijnlijk mooi zou vinden.

‘Bedankt, Sierra.’ Tess draaide met haar pols. ‘Ik vind deze echt heel mooi.’

‘Fijn! Daar ben ik blij mee. Nu is het jouw beurt, Tess.’

Tess overhandigde ons haar cadeautjes, die ze in kleine zakjes met een trekkoordje had gestopt. Sierra wist blijkbaar meteen wat het was.

‘Is dit het geurtje dat je bij je had in een verstuiver, een paar dagen voordat Ella Mae geboren werd?’

‘Klopt.’ Tess’ zachte stem klonk zelfverzekerd. ‘Niet echt een verrassing, hè? Een van de dingen waar ik zo van hou, is geurende olie. Dit zijn rollers met mijn nieuwste favoriete geurencombinatie. Het is een

mengsel van voornamelijk cederhout met lavendel, dus het is heel natuurlijk en rustgevend. Je ruikt waarschijnlijk ook een vleugje wierook.'

'Hoe ruikt wierook?' Christy draaide het dopje van haar roller en rolde ermee over haar pols. Ik volgde haar voorbeeld, terwijl zij haar pols voor haar neus hield, haar ogen sloot en de diepe geur opsnoof. 'O, lekker, zeg.'

'Inderdaad, heerlijk,' zei Sierra instemmend. 'Hoe heb je deze ook alweer genoemd? Ik heb het je onlangs nog horen zeggen.'

'Pantoffels.' Tess grijnsde en liet haar blik op mij rusten.

Ik glimlachte terug. Voor het eerst die avond voelde ik me ontspannen. Ik deed iets van het geurtje op mijn andere pols.

'Pantoffels! Echt de perfecte naam!' Sierra snoof de geur nog een keer diep op. 'Als je dit ruikt, zou je toch het liefst je pantoffels aandoen en met een goed boek op de bank kruipen? Hé, ik heb een idee! Laten we een leesclub beginnen.'

'Dat wil ik ook al een hele tijd,' zei Jennalyn. 'En ik wil ook een themawoord bedenken voor volgend jaar, net als Christy altijd doet.'

'Een themawoord?' herhaalde Sierra.

'Ja, dat doe ik al een tijdje,' legde Christy uit. 'Ik schrijf veel in mijn dagboek en aan het begin van een nieuw jaar neem ik altijd even de tijd om God te vragen om een woord. Dan schrijf ik op wat er in me opkomt en blijft hangen. Ik heb ontdekt dat zo'n woord een soort jaarthema wordt.'

'Wauw. Dat zouden we voor komend jaar allemaal wel kunnen doen.' Sierra keek de anderen aan. 'De volgende keer dat we bij elkaar komen, kunnen we elkaar ons woord voor het nieuwe jaar vertellen en het boek bespreken dat we allemaal hebben gelezen.'

'Klinkt goed, maar laten we het daar straks over hebben. Nu eerst even verder met cadeautjes uitpakken,' zei Jennalyn.

Christy was de volgende. Ze had voor ieder van ons een schort genaaid. Mooie schorten met grappige zakken van verschillende stoffen voorop en ruches langs het voorpand. Sierra was er duidelijk blij mee. Ze keek Christy aan en zei dat ze dat niet had moeten doen. Want ze wist voor hoeveel ze haar schorten verkocht in de plaatselijke boetiekjes en dat was beslist meer dan vijf dollar.